

Γ Λ Υ Κ Υ Τ Α Τ Ο Δ Ι Ε Σ Θ Η Μ Α Τ Ι Κ Ο Α Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Ρ Γ Η Μ Α

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δέν θέλω ν' ανεβούν εδώ οι άνθρωποι αυτοί. Δέν θέλω νά δούν τής έπιστολής σου Δέν θέλω νά δούν τή χορτί αυτό και τά δάκρυά μου!

Θά τούς περιμένω έξω στή σκέλα.

Ή ψυχή μου πετᾷ σέ σένα και δέν θά πάρουν μαζί τους στό ναό παρά μόνο ένα πτώμα.

Ή σπαρακτική κροσυγή πού άκούσθηκε στή πλάσι, όταν ψυχορραγούσε ο Κύριος επί του Σταυρού, δέν ήταν μεγαλύτερη και πειό σπαρακτική και λυπητερή άπό εκείνη πού άφησα εγώ για τή θάνατο του Ξρωτός μας!

Ύψιαινε! Ύψιαινε! Ύψιαινε!

ΕΠΙΣΤΟΛ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ ΕΚΤΗ
Ύκειή προς Εκείνον.

Όρα δεκάτη

Τό κελλά σου έρημο! Τό γράμμα σου ποτισμένο με δάκρυα! Τό τελευταίο σου ύψιαινε!

Ψθάνω λοιπόν μισή ώρα όρνότερα;

Άχ! Τί εύτυχία άν ή καθιέρωσις σου δέν έχει γίνει άκόμη!

Θεέ μου! Θεέ μου! δώσε μου δύναμιν.

Ω περιστέρι μου, περιστέρι μου, άν είχα τής φτερούγες σου έσω και τσακισμένες!...

Άποδασμα έπιστολής ευρεθείσης εις τὰ αρχεία του μοναστηριού των Ορθολινών του Μοντολιέ, της οποίας τή πρώτον μέρος λείπει:

Μόλις άνέτειλε ο ήλιος έφυγα από τή χορτί Κανόν.

Ανέλαβα τής δυνάμεις μου με τήν έλπίδα νά τόν εύρω.

Έπρεπε νά κάνω ένα μεγάλο κύκλο, νά φθάσω στό σπιτάκι πού έβλεπα κοντά στό σκοτεινό και μεγάλο μοναστήρι των Βενεδικτινών, από τή όποιο, άν και ήταν μακριά τρεις λεύγες άκουσα νά σημάλουν ή καμπάνες.

Φεύγοντας από τή χορτί άφησα τή περισσότερά νά πετάξη.

Αυτή έκαμε τή μεγαλύτερο πέταγμα πού μάθρασε, δικόσια δηλαδή βήματα, προς τή σπιτάκι πού έβλεπα. Δέν είχα άμφιβολία πιά.

Δυστυχώς όμως ο όρμος προς εκεί δέν ήταν κατάλληλος για μένα.

Ήταν σχεδόν άδιέβητος. Έπρεπε νά κατέβω προς τή κάτω, νά περάσω ρυάκια και μικρά δάση, στά όποια δέν τολμούσα νά μπώ μήπως χάθω.

Έπερατίνα τρεις ώρες συνεχώς.

Άλλά με τούς γύρους πού έκανα, ζήτημα εινε άν έτρεξα δύο λεύγες. Πολλές φορές τή σπιτάκι εκείνο δέν έφαινετο και χωρίς τήν περισσότερά θά έξανόμουν.

Τέλος άκουσα σ' ένα μικρό χοριό νά χτυπᾷ ή όρδη ώρα.

Δέν έξρω γιατί ή καμπάνα αυτή μου έκανε τήση αίσθησις.

Θά ενόμιζε κανείς ότι κάθε χτύπος μου έλεγε:

— Τρέξε, τρέξε, τρέξε!...

Έτρεξα και σέ λίγο διέκοινα τή άσπρο εκείνο σπιτάκι καθαρότερα. Και όσο έπλησιάζα έβλεπα πώς ήν ν τή όδιο πού μου περιέγραψε. Σέ μία στιγμή ενόμισα πώς τόν βλέπω στό παράθυρο.

Άν αυτό ήταν όπτασία ή πραγματικότητα δέν έξρω εν τούτοις άπλωσα τή χείρα μου και άφησα μία κρωγιή πόνου..

Άλλοιμονον! Ήμουν μακριά άκόμη ένα τέταρτο τής λεύγης..

Ή καμπάνες τού μοναστηριού χτυπούσαν διαρκώς.

Προαιθανόμουν ότι χτυπούσαν έτσι γι' αυτών.

Έλεγα όμως πάλι μόνη μου:—Όχι, όχι, δέν εινε δυνατόν..

Πάντοτε δέ έπιλοιάζα.

Διέκοινα τότε μία πομπή από μοναχούς, οι όποιοι προχωρούιν προς τή άσπρο εκείνο σπιτάκι και οι όποιοι σέ λίγο γύρισαν πάλι στό μοναστήρι.

Τί ζητούσαν άρα;ε εκεί; Έπήραν αυτών; Τόν αγαπημένο μου; Ζωντανόν ή πεθαμένον;

Αυτό έτρεξα νά μάθω, γιατί δέν ήμουν μακριά παρά εκατό βήματα, όταν ένας χεμαρρος μου έκοψε τή όρμό.

Κατέβαινε με όρμή, γεμάτος πέτρες και βόμβρο. Ήταν πολύ βαθύς και δέν έκανα άπόπειρα νά τόν περάσω.

Προχώρησα άκόμη και ύστερα από ένα τέταρτο έφθασα σ' ένα μέρος πού ένας κορμός δένδρου χρησίμευε για γέφυρα.

Ποτέ δέν θά τολμούσα νά πατήσω τή κινητό και επικίνδυνο γέφυρα.

Και όμως έτρεξα και με βήμα σταθερό, όπως ήταν και τή βλέμμα μου, έπέρασα.

Δέν υπήρχε πλέον κανένα άλλο έμπόδιο.

Τέλος έφθασα. Πέρασα στήν αυλή και άνέβηκα τή σκέλα βουβή, χωρίς νά μπω νά μιλήσω.

Τό θάρος μ' έγστατήρισε, μέλις ήγγισα τήν πύρα.

Πραγματικά τή δομάτιο ήταν έρημο, τή παράθυρο άνοιχτό και και σ' ένα τραπέζι μία έπιστολή βροχημένη με δάκρυα.

Ή έπιστολή αυτή, τής οποίας οι τελευταίοι στίχοι είχαν μόλις πρό μισής ώρας γραφεί, ή έπιστολή αυτή, ήταν ο τελευταίος άποαιρητισμός του.

Έφθασα μισή ώρα άργότερα.

Ήταν στήν εκκλησία και έδινε τόν όρκο του.

Αισθάνθηκα νά τρέμουν τά πέδιο μου και νά χερζούν τά πάντα γύρω μου...

Έξαφνα μου ήλθεν ή ιδέα ότι ή τελετή δέν είχεν ίσως τελειώση άκόμη, και ότι ο όρκος δέν είχε δοθᾷ.

Έτρεξα έξω, σπᾷ μηχανικά τή περισσότερά μου, ή έποία έρεπε σ' ένα κλαδι περιμένοντος.

Τό μοναστήρι ήταν εκατό βήματα μακριά.

Αισθάνθηκα τής δυνάμεις μου νά με έγκαταλείπουν.

Μόλις άνιεναι. Λίγο άκόμη και παραφρονούσα.

Άκουσα τούς καλογήρους τού μοναστηριού νά ψάλλουν τή «μεγαλήνη ή ψυχή μου...»

Θεέ μου! Θεέ μου! Λίγα μόνον δευτερόλεπτα μου έμεναν άκόμη και κατόπιν τή παν για μένα έγανετο.

Προσπάθησα νά φωνάξω. Άλλά μόνο ένας βαθύς στεναγμός βγήκε από τή στήθος μου.

Όλα έσκοτιζόντο μπροστά μου.

Μιά άστραπή, μια φλόγα, ένα φως μου πέρασε τή μυαλό μου.

Έρριξα τήν περισσότερά μου στό άνοιχτό παράθυρο και έλιποθύμησα.

Ό! θεία αγαθότης!

Μόλις συνήλθα ήμουν στήν άγκαλιά του. Φορούσε τή μοναχικό τόν ένδυμα. Είχε όποση μόνον τήν κορυάν, συνεπώς άνιχε σέ μένα, σέ μένα, σέ μένα για πάντα!

Μόλις άρχισε νά προφέρει τόν όρκον, ή περισσότερά κατεβαίνοντας, όπος τή Άγιον Πνεύμα, τόν διέκοψε.

Αγαπημένη μου περισσότερά, ή εικόνα σου θά χαραχθᾷ στό τάφο μας. Θά παρτίσασαι κοιμημένη στά ένωματά μας χέρια.

Ό Πανάγαθος Θεός μου έπέτρεψε νά τόν εύρω!

Είμαι τόνον εύτυχής! Τόνον εύτυχής!

Ισαβέλλα δέ Δωδεκέ κόμησα δέ Μορξ
Έν Πανόρμη τή 10 Σεπτεμβρίου 1638.

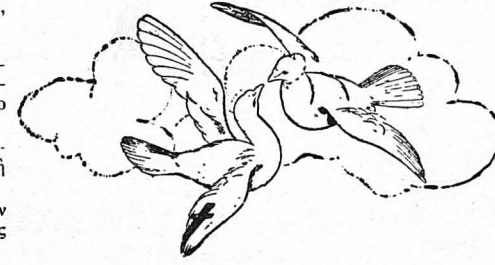
Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΘΕΝ ΠΑΡΗΧΘΗ Η ΛΕΞΙΣ 'ΜΠΟ'Ι ΚΟΤΤΑΡΩ,

Ή λέξις αυτή χρονολογείται από τή 1880 και ύπενθυμίζει ένα τών σκληρότερων σταθμών τού άγώνος τής Ήρανδίας εναντίον τής Άγγλιας. Οι Ήρανδοι επαναστάται είχαν ύποβάλει εις άποκλεισμόν κτηματίας τινάς Ήρανδούς και έπέβαλλον τήν αυτήν ποινήν εις πάντα, όστις διετήρει σχέσεις μετ' αυτών. Ό Τζαίμς Μπόικωττ ήτο τότε έν... άγγλος εγκατεστημένος πρό καιρού εις Ήρανδαν, όπου έξήσκει χρέη έπιστάτου τού κόμητος Έρν. Έτέθη όμως και αυτός υπό κάθαρσιν αφενιδίας, εξ αιτίας τών βασιάνων και τών δοκιμασιών, εις τας όποιάς καθυπέβαλλε τούς Ήρανδους άγροικισθωιάς. Τού άπηγορεύθη ήσασ έπικοινωνία, και πρό πάντων ή εισαγωγή τροσίμων.

Ή όπόθεσις προεκάλεσε, φυσικά, μέγαν όθούρυν. Ή Άγγλική Κυβέρνησις επενέβη. Έξήτησε νά προσταυεύση τόν πολιορκούμενον, αλλά τίποτε δέν κατώρθωσε. Μετά παρέλευσιν όλίγων μηνών, ο Τζαίμς Μπόικωττ ήναγκάσθη νά εγκαταλείψη τήν Ήρανδαν, άφίγων ταυτ' χρόνως εις τήν ιστορίαν τή όνομά του ως συνώνυμον τού άποκλεισμού.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ